

EL:POBLE:CÀTALA

5 cts.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ SENSE PARTICIPACIÓ
CATALUNYA Y NACIONES IBERÍQUES:
PAÍSOS D'UNIÓ POSTAL: 5 pessetes trimestre

ANY VII • Barcelona, dimecres, 19 de janer de 1910 • Núm. 1784
REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DE LES FLORS, 14, PRAL. — TELEFON 723

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
CATALUNYA Y NACIONES IBERÍQUESES
BARCELONA: 500 pessetes trimestre
2.50 pessetes el mes

cts. 5

Grans Magatzems del carrer de BILBAO GRANS REBAIXES DE PREUS
TOTES LES SECCIONS PER
Fi de Temporada

Sederies - Llaneries - Confeccions

GRANS MAGATZEMS EL SIGLO

DEL 10 AL 31 DE JANER

Grans Rebaixes

En totes les Seccions de la Casa

Descomptes de 20, 15, 10 y 5 per 100

Sobre els preus marcats en els articles

Solament del 10 al 31 janer
El primer de febrer tornaran a regir els preus de costum

En les diverses seccions de l'Establiment, se trobaran col·locats grans cartells detallant els descomptes corresponents a cada article

Ocasions especials

En tota classe d'articles y prendes confeccionades

PASTILLAS MORELLO

Hotel Restaurant Massagué, Santa Agnès, núm. 24

L'EXPOSICIÓ DE BRUSELES DE 1910

Concorrencia de productors catalans a la mateixa

En el modern creixement de les grans nacions europees, poques han arribat als límits aconseguitos per Bèlgica. No hi concurreix per les armes grans extensions de terra, ni en la política mondial exerceix una direcció, ni sisquera una forta influència. Però té una intensíssima vida industrial que en l'ordre de la producció imposa al petit poble belga una economia mondial, com digué en Graell en la seva darrera conferència. L'aglomerament de població — la més densa d'Europa — junt amb aquella enorme producció industrial, fan de la Bèlgica una naó poderosa, la riquesa de la qual no cab en els seus reduïts límits territorials i s'estén desbordant en un ritme acelerat per tot el món, guanyant posicions en els pobles que, com en el nostre, per la llur pobreza han de sofrir una intervenció econòmica extrangera.

D'aquí poc, en la vinent primavera, Bèlgica donarà al món una prova eloquènssima de la seva forta, en l'Exposició Universal que s'ha d'inaugurar a primers de maig.

La «Works fair» (fira del treball), la gran exhibició mundial de Bruselles, estarà instal·lada en la part més alta de la ciutat, en el punt més sanitós y pintoresc del barri d'Ixelles y Watermael Boitsfort. Aquest emplaçament, quan estiguin construïts els

retorn, va veure que era possible fer una reunió d'instal·lacions a la sala de Catalunya, convertint aquesta en un dels llocs més interessants y vistosos de la secció espanyola, ab el modest desemborsament de 1.100 a 1.200 pessetes per cada expositor, cantitat a l'alçans de qualsevol casa productora, encara que la prosperitat actual dels seus negocis no sigui molt satisfactoria.

El local destinat als expositors catalans tindrà una extensió de 30 metres per 11, ab un nombre de vitrines que segurament passaran de 80.

La data pera l'obertura està pròxima y convé qu'ls nostres fabricants y agricultors que tinguin pensat concórrer a la Exposició de Bruselles, no perdin temps. L'ocasió que's presenta a tota la nostra producció pera fer un paper lluit davant dels milions de persones de tot el món que visitaran l'Exposició, es magnifica. Els gastos, mercés a la meridissima intervenció del Foment, no poden esser més reduts. Tot se presenta bé pera que sigui nombrosos y importants les instal·lacions catalanes.

Ara no més faltà que'l nostre productors, per egoista interès material o pel noble interès patriòtic de Catalunya, no desaprofitin l'ocasió.

Per la Facultat de Filosofia: Felip M. Pareja Casanovas, Manuel Carrasco y Forquerí, J. Coroninas y Joaquim Balcells.

Per la Facultat de Ciències: Antoni Riera y Cercós, Antoni Pujades Fabregat,

Ernest Matous, Josep Alemany, Francesc Rotllan, Pere Tor, Salvador Filella, Ramon Ravetll, Jgnasi Adroher, Guillem Fortesa, Llorenç Pons, Florenci Daura y Vicenç Miró.

Per la Facultat de Farmacia: Florenci Comas, Salvador Coderc, J. Gassó, Antoni Xiberta, Josep Jubert, Rossend Puigvert, Manuel Corominas, Rossend Olivella y Teodor Prat.

Per l'Escola d'Arquitectura: Enric Morata y Pere Bassagoda.

Per la Facultat de Medicina: E. Genover, Leandre Cervira, Josep Pérez Amat, Guillem Tell, Joaquim Jubert, Eduard Vilaseca, Joan Ortiz, Ramon Grau, Ramon Taxonera, Antoni Mier, Joaquim Sau y Salvi Viader.

Per la Facultat de Farmacia: Florenci Comas, Salvador Coderc, J. Gassó, Antoni Xiberta, Josep Jubert, Rossend Puigvert, Manuel Corominas, Rossend Olivella y Teodor Prat.

Per l'Escola d'Arquitectura: Enric Morata y Pere Bassagoda.

Per la Facultat de Medicina: E. Genover, Leandre Cervira, Josep Pérez Amat, Guillem Tell, Joaquim Jubert, Eduard Vilaseca, Joan Ortiz, Ramon Grau, Ramon Taxonera, Antoni Mier, Joaquim Sau y Salvi Viader.

Per la Facultat de Farmacia: Florenci Comas, Salvador Coderc, J. Gassó, Antoni Xiberta, Josep Jubert, Rossend Puigvert, Manuel Corominas, Rossend Olivella y Teodor Prat.

Per la Facultat de Medicina: E. Genover, Leandre Cervira, Josep Pérez Amat, Guillem Tell, Joaquim Jubert, Eduard Vilaseca, Joan Ortiz, Ramon Grau, Ramon Taxonera, Antoni Mier, Joaquim Sau y Salvi Viader.

Per la Facultat de Farmacia: Florenci Comas, Salvador Coderc, J. Gassó, Antoni Xiberta, Josep Jubert, Rossend Puigvert, Manuel Corominas, Rossend Olivella y Teodor Prat.

Per la Facultat de Medicina: E. Genover, Leandre Cervira, Josep Pérez Amat, Guillem Tell, Joaquim Jubert, Eduard Vilaseca, Joan Ortiz, Ramon Grau, Ramon Taxonera, Antoni Mier, Joaquim Sau y Salvi Viader.

Per la Facultat de Farmacia: Florenci Comas, Salvador Coderc, J. Gassó, Antoni Xiberta, Josep Jubert, Rossend Puigvert, Manuel Corominas, Rossend Olivella y Teodor Prat.

Per la Facultat de Medicina: E. Genover, Leandre Cervira, Josep Pérez Amat, Guillem Tell, Joaquim Jubert, Eduard Vilaseca, Joan Ortiz, Ramon Grau, Ramon Taxonera, Antoni Mier, Joaquim Sau y Salvi Viader.

Per la Facultat de Farmacia: Florenci Comas, Salvador Coderc, J. Gassó, Antoni Xiberta, Josep Jubert, Rossend Puigvert, Manuel Corominas, Rossend Olivella y Teodor Prat.

Per la Facultat de Medicina: E. Genover, Leandre Cervira, Josep Pérez Amat, Guillem Tell, Joaquim Jubert, Eduard Vilaseca, Joan Ortiz, Ramon Grau, Ramon Taxonera, Antoni Mier, Joaquim Sau y Salvi Viader.

Per la Facultat de Farmacia: Florenci Comas, Salvador Coderc, J. Gassó, Antoni Xiberta, Josep Jubert, Rossend Puigvert, Manuel Corominas, Rossend Olivella y Teodor Prat.

Per la Facultat de Medicina: E. Genover, Leandre Cervira, Josep Pérez Amat, Guillem Tell, Joaquim Jubert, Eduard Vilaseca, Joan Ortiz, Ramon Grau, Ramon Taxonera, Antoni Mier, Joaquim Sau y Salvi Viader.

Per la Facultat de Farmacia: Florenci Comas, Salvador Coderc, J. Gassó, Antoni Xiberta, Josep Jubert, Rossend Puigvert, Manuel Corominas, Rossend Olivella y Teodor Prat.

Per la Facultat de Medicina: E. Genover, Leandre Cervira, Josep Pérez Amat, Guillem Tell, Joaquim Jubert, Eduard Vilaseca, Joan Ortiz, Ramon Grau, Ramon Taxonera, Antoni Mier, Joaquim Sau y Salvi Viader.

Per la Facultat de Farmacia: Florenci Comas, Salvador Coderc, J. Gassó, Antoni Xiberta, Josep Jubert, Rossend Puigvert, Manuel Corominas, Rossend Olivella y Teodor Prat.

Per la Facultat de Medicina: E. Genover, Leandre Cervira, Josep Pérez Amat, Guillem Tell, Joaquim Jubert, Eduard Vilaseca, Joan Ortiz, Ramon Grau, Ramon Taxonera, Antoni Mier, Joaquim Sau y Salvi Viader.

Per la Facultat de Farmacia: Florenci Comas, Salvador Coderc, J. Gassó, Antoni Xiberta, Josep Jubert, Rossend Puigvert, Manuel Corominas, Rossend Olivella y Teodor Prat.

Per la Facultat de Medicina: E. Genover, Leandre Cervira, Josep Pérez Amat, Guillem Tell, Joaquim Jubert, Eduard Vilaseca, Joan Ortiz, Ramon Grau, Ramon Taxonera, Antoni Mier, Joaquim Sau y Salvi Viader.

Per la Facultat de Farmacia: Florenci Comas, Salvador Coderc, J. Gassó, Antoni Xiberta, Josep Jubert, Rossend Puigvert, Manuel Corominas, Rossend Olivella y Teodor Prat.

Per la Facultat de Medicina: E. Genover, Leandre Cervira, Josep Pérez Amat, Guillem Tell, Joaquim Jubert, Eduard Vilaseca, Joan Ortiz, Ramon Grau, Ramon Taxonera, Antoni Mier, Joaquim Sau y Salvi Viader.

Per la Facultat de Farmacia: Florenci Comas, Salvador Coderc, J. Gassó, Antoni Xiberta, Josep Jubert, Rossend Puigvert, Manuel Corominas, Rossend Olivella y Teodor Prat.

Per la Facultat de Medicina: E. Genover, Leandre Cervira, Josep Pérez Amat, Guillem Tell, Joaquim Jubert, Eduard Vilaseca, Joan Ortiz, Ramon Grau, Ramon Taxonera, Antoni Mier, Joaquim Sau y Salvi Viader.

Per la Facultat de Farmacia: Florenci Comas, Salvador Coderc, J. Gassó, Antoni Xiberta, Josep Jubert, Rossend Puigvert, Manuel Corominas, Rossend Olivella y Teodor Prat.

Per la Facultat de Medicina: E. Genover, Leandre Cervira, Josep Pérez Amat, Guillem Tell, Joaquim Jubert, Eduard Vilaseca, Joan Ortiz, Ramon Grau, Ramon Taxonera, Antoni Mier, Joaquim Sau y Salvi Viader.

Per la Facultat de Farmacia: Florenci Comas, Salvador Coderc, J. Gassó, Antoni Xiberta, Josep Jubert, Rossend Puigvert, Manuel Corominas, Rossend Olivella y Teodor Prat.

Per la Facultat de Medicina: E. Genover, Leandre Cervira, Josep Pérez Amat, Guillem Tell, Joaquim Jubert, Eduard Vilaseca, Joan Ortiz, Ramon Grau, Ramon Taxonera, Antoni Mier, Joaquim Sau y Salvi Viader.

Per la Facultat de Farmacia: Florenci Comas, Salvador Coderc, J. Gassó, Antoni Xiberta, Josep Jubert, Rossend Puigvert, Manuel Corominas, Rossend Olivella y Teodor Prat.

Per la Facultat de Medicina: E. Genover, Leandre Cervira, Josep Pérez Amat, Guillem Tell, Joaquim Jubert, Eduard Vilaseca, Joan Ortiz, Ramon Grau, Ramon Taxonera, Antoni Mier, Joaquim Sau y Salvi Viader.

Per la Facultat de Farmacia: Florenci Comas, Salvador Coderc, J. Gassó, Antoni Xiberta, Josep Jubert, Rossend Puigvert, Manuel Corominas, Rossend Olivella y Teodor Prat.

Per la Facultat de Medicina: E. Genover, Leandre Cervira, Josep Pérez Amat, Guillem Tell, Joaquim Jubert, Eduard Vilaseca, Joan Ortiz, Ramon Grau, Ramon Taxonera, Antoni Mier, Joaquim Sau y Salvi Viader.

Per la Facultat de Farmacia: Florenci Comas, Salvador Coderc, J. Gassó, Antoni Xiberta, Josep Jubert, Rossend Puigvert, Manuel Corominas, Rossend Olivella y Teodor Prat.

Per la Facultat de Medicina: E. Genover, Leandre Cervira, Josep Pérez Amat, Guillem Tell, Joaquim Jubert, Eduard Vilaseca, Joan Ortiz, Ramon Grau, Ramon Taxonera, Antoni Mier, Joaquim Sau y Salvi Viader.

Per la Facultat de Farmacia: Florenci Comas, Salvador Coderc, J. Gassó, Antoni Xiberta, Josep Jubert, Rossend Puigvert, Manuel Corominas, Rossend Olivella y Teodor Prat.

Per la Facultat de Medicina: E. Genover, Leandre Cervira, Josep Pérez Amat, Guillem Tell, Joaquim Jubert, Eduard Vilaseca, Joan Ortiz, Ramon Grau, Ramon Taxonera, Antoni Mier, Joaquim Sau y Salvi Viader.

Per la Facultat de Farmacia: Florenci Comas, Salvador Coderc, J. Gassó, Antoni Xiberta, Josep Jubert, Rossend Puigvert, Manuel Corominas, Rossend Olivella y Teodor Prat.

Per la Facultat de Medicina: E. Genover, Leandre Cervira, Josep Pérez Amat, Guillem Tell, Joaquim Jubert, Eduard Vilaseca, Joan Ortiz, Ramon Grau, Ramon Taxonera, Antoni Mier, Joaquim Sau y Salvi Viader.

Per la Facultat de Farmacia: Florenci Comas, Salvador Coderc, J. Gassó, Antoni Xiberta, Josep Jubert, Rossend Puigvert, Manuel Corominas, Rossend Olivella y Teodor Prat.

Per la Facultat de Medicina: E. Genover, Leandre Cervira, Josep Pérez Amat, Guillem Tell, Joaquim Jubert, Eduard Vilaseca, Joan Ortiz, Ramon Grau, Ramon Taxonera, Antoni Mier, Joaquim Sau y Salvi Viader.

Per la Facultat de Farmacia: Florenci Comas, Salvador Coderc, J. Gassó, Antoni Xiberta, Josep Jubert, Rossend Puigvert, Manuel Corominas, Rossend Olivella y Teodor Prat.

Per la Facultat de Medicina: E. Genover, Leandre Cervira, Josep Pérez Amat, Guillem Tell, Joaquim Jubert, Eduard Vilaseca, Joan Ortiz, Ramon Grau, Ramon Taxonera, Antoni Mier, Joaquim Sau y Salvi Viader.

Per la Facultat de Farmacia: Florenci Comas, Salvador Coderc, J. Gassó, Antoni Xiberta, Josep Jubert, Rossend Puigvert, Manuel Corominas, Rossend Olivella y Teodor Prat.

Per la Facultat de Medicina: E. Genover, Leandre Cervira, Josep Pérez Amat, Guillem Tell, Joaquim Jubert, Eduard Vilaseca, Joan Ortiz, Ramon Grau, Ramon Taxonera, Antoni Mier, Joaquim Sau y Salvi Viader.

Per la Facultat de Farmacia: Florenci Comas, Salvador Coderc, J. Gassó, Antoni Xiberta, Josep Jubert, Rossend Puigvert, Manuel Corominas, Rossend Olivella y Teodor Prat.

Per la Facultat de Medicina: E. Genover, Leandre Cervira, Josep Pérez Amat, Guillem Tell, Joaquim Jubert, Eduard Vilaseca, Joan Ortiz, Ramon Grau, Ramon Taxonera, Antoni Mier, Joaquim Sau y Salvi Viader.

Per la Facultat de Farmacia: Florenci Comas, Salvador Coderc, J. Gassó, Antoni Xiberta, Josep Jubert, Rossend Puigvert, Manuel Corominas, Rossend Olivella y Teodor Prat.

Per la Facultat de Medicina: E. Genover, Leandre Cervira, Josep Pérez Amat, Guillem Tell, Joaquim Jubert, Eduard Vilaseca, Joan Ortiz, Ramon Grau, Ramon Taxonera, Antoni Mier, Joaquim Sau y Salvi Viader.

Per la Facultat de Farmacia: Florenci Comas, Salvador Coderc, J. Gassó, Antoni Xiberta, Josep Jubert, Rossend Puigvert, Manuel Corominas, Rossend Olivella y Teodor Prat.

Per la Facultat de Medicina: E. Genover, Leandre Cervira, Josep Pérez Amat, Guillem Tell, Joaquim Jubert, Eduard Vilaseca, Joan Ortiz, Ramon Grau, Ramon Taxonera, Antoni Mier, Joaquim Sau y Salvi Viader.

Per la Facultat de Farmacia: Florenci Comas, Salvador Coderc, J. Gassó, Antoni Xiberta, Josep Jubert, Rossend Puigvert, Manuel Corominas, Rossend Olivella y Teodor Prat.

Per la Facultat de Medicina: E. Genover, Leandre Cervira, Josep Pérez Amat, Guillem Tell, Joaquim Jubert, Eduard Vilaseca, Joan Ortiz, Ramon Grau, Ramon Taxonera, Antoni Mier, Joaquim Sau y Salvi Viader.

Per la Facultat de Farmacia: Florenci Comas, Salvador Coderc, J. Gassó, Antoni Xiberta, Josep Jubert, Rossend Puigvert, Manuel Corominas, Rossend Olivella y Teodor Prat.

Per la Facultat de Medicina: E. Genover, Leandre Cervira, Josep Pérez Amat, Guillem Tell, Joaquim Jubert, Eduard Vilaseca, Joan Ortiz, Ramon Grau, Ramon Taxonera, Antoni Mier, Joaquim Sau y Salvi Viader.

Per la Facultat de Farmacia: Florenci Comas, Salvador Coderc, J. Gassó,

Barraca, «Flor de Mayo», «Arroz y Tarrana», «Cafas y barro» y los cuentos valencianos — d'ámina pura y netamente valenciana, encara que los corrents y les circunstancias de la época fueren qu'les escriguera en llengua de Castella, volén que siga tota Valencia la que al retorn á la seu patria, honore, y no el polític sino al artista, al notable escritor que sabé, tan magistralmente, pintar y descriure l'espir, les costums y la vida del nostre poble.

Blasco Ibáñez, en la seua joventut escriguer en valencià y en valencià están pensades les seues novelas, en les quals se nota l'esforç de l'autor para posar en otra llengua, lo que naixéu dins l'ànimia en la propia; y al seu esperit d'observador y d'artista no li ha passat segurament desaparecer, la major expressió é intensitat que dona á un escripto el llençatge que va directament de l'ànimia als llabis, en més motiu cuan este llençatge va fortament arrelat en l'enganya de tot un poble. Bona prova d'això es lo que el mateix Blasco diu sobre patria y literatura regional en el proleg d'un llibre de poesies de Curros Enríquez, traduit per nostre inolvidable Constantí Llombart.

«No creímos necesario paramos á discutir con los que combaten las literaturas regionales que tienen lengua propia.

«La patria no es la inmensa y variada extensión de territorio que se cobija bajo una misma bandera y obedece al mismo gobierno; la patria es el municipio, es el pueblo donde nacimos, el lugar sagrado en el qual cada casa, cada habitante y cada piedra nos recuerda un momento de nuestra existencia. Al nombrar España, esta palabra no desperta ningún eco en nuestro pecho, si la imaginación no hace surgir ante los ojos del alma la silueta querida del lugar que presentó nuestra llegada al mundo; y siempre que evocamos la imagen de la patria para entusiasmarnos con sus glorias ó engrandecernos con la consideración de sus peligros la nacionalidad de que formamos parte y que es conjunto de mil pueblos de origen distinto y costumbres diversas, queda relegada á segundo término, y en lugar preferente se destaca en luminoso contraste el mallorquin y el asturiano, el que pertenece á una región con carácter propio tan duradero que tres siglos de centralismo abs. iben no han conseguido borrarlo ni intentar descoñecer á su patria, no se valga de un idioma que aunque nacional se resulta extraño, y para exteriorizar en forma sublime las impresiones de su alma, emplee como fácil y conocido vehículo el habla que le ensenaron sus padres y la que á todas horas está acariciando sus oídos.

«Aunque no existieran razones para defender y justificar las literaturas regionales, bastaría para que tusesen respuestas el haber producido en Cataluña un Jacinto Verdaguer y en Galicia un Curros Enríquez.»

Qui asó escriu, es imposible que'n els seus llibres y en els seus actes, no pose de manifest el seu esperit valencià. Els sentiments son més forts que nosaltres maiteixos; y Blasco Ibáñez, al sentir les nosaltres coses y desfrutelles en els seus llibres, es l'escritor que més fondament ha apelat al cor del nostre poble, fent sentir y vibrar en intensitat, al revelar la seua propia anima. Per això, al tornar d'América, aon ha anat á portar triomfalment el nostre nom y el record de la nostra estimada terra, y apelgar á la que es la seu patria valenciana, — com ell afirma en l'esmentat escrit— oblidant els uns ideals contraris y aplacant els altres els seus entusiasmes polítics, debém donar el més gran espectacle de civilitat y germanor, honrant dignamente al ilustre escritor valencià pera que may puga dirse que la nostra Valencia tingue ingratis pera un dels seus fills. Nosalires, humildement, brindem la nostra idea. — La Juventut Valencianista.»

Bulletí del Treball

EL CONFLICTE DELS CUINERS Y CAMBRERS

CONTINUÀ LA BATALLA

Deixavem en nostra edició d'ahir als representants dels obrers ramis al governador civil, a les dues de la matinada.

A dos quarts de tres va acabar la reunió, sense arribar á un acord, y per lo tanto continuant ferme la declaració de vatafa, feta pels obrers en dues cases.

La culpa, segons sembla, fou dels patrons, que no admetren la proposició dels obrers, proposició que aquests ab molt bon acord acordaren presentarla ab carácter de ultimatum para evitar que ab més discussions se perdés miserabilment el temps.

Així, doncs, començà la jornada d'ahir ab guerra declarada. La vaga continuó en les dues cases: Hotel d'Espanya y Fonda Marítima, en les quals fou declarada el dia anterior, però ben aviat altre obrers, donant mostres del seu excelent esperit societari, s'ajuntaren als vaguistes. En dues cases més, la Fonda de Tarragona y la «Posada Catalana», la dependencia en massa abandonà el treball y en les Societats obreres, que estaven animadissimes, s'anaren tenint noves de que altres seguirien.

Però els patrons veient segurament la causa perduda, s'apressaren a tranzig, acceptant la base de concòrdia presentada pels obrers, en la qual, com digueren, s'exigí'l descans setmanal.

Les principals cases de Barcelona suscigueron dites bases, y a les cinc de la tarda, el Comitè de vaga, que estava reunit en sessió permanent al local de «La Alianza», tenia notícia de que havien suscrit les bases les següents cases:

Hotel Colón, Restaurant Martin, Hotel d'Espanya, Hotel de l'Univers, «Maison Dorée», boiseria «Eldorador», idem «La Reforma», fonda «El Siglo», Fonda de la Plaça Nova.

An aquella hora, doncs, ja's podia saber qui se n'importaria la victoria.

SE SOLUCIONA EL CONFLICTE?

En efecte, l'exemple de dites cases, de les principals de Barcelona, fou seguit ben aviat per molts altres patrons, y a quasi de set de la tarda, una comisió d'aquesta visita al governador dientl que acceptaven concedir als seus obrers dues festes mensuals, anant a compte d'ells, dels patrons, el pagament dels jornals y sense exigir als obrers més treball qu'els altres dies.

Y com que aquesta, en una altra forma, era la base presentada pels obrers al governador al rebre a la nit als patrodistes, ell digué qu'és podia donar per solucionar el conflicte.

Així es probable que avui se reanusa el treball en les quatre cases que fou declarada la vaga.

La victoria, doncs, se'n han enduta els obrers. Ben mirescuada la tenen, per la energia, per la serenitat y per l'hermoso exemple de solidaritat obrera que han mostrat possedir durant tota aquesta llarga qüestió. Reba la nostra felicitació.

EL CONFLICTE DE SANT FELIU DE CODINES

Ahir al matí visitaren al governador uns 50 obrers de les fàbriques de Sant Feliu y Bigas, que'l governador tancà perquè no reuniren les suficients condicions de higiene.

Dits 50 obrers vinguieren en representació dels 600 que quedan en vaga forosa, a queixarse al governador de la clausura de les fàbriques.

Segons manifestaren, al presentarse l'inspector de Sanitat y anunciar les obres que havien de ferse, els patrons de les fàbriques les començaren tot seguit, sorprendents l'ordre de clausura del governador en ocasió d'estar els treballs ordenats en vies de realització.

Els comissionats varen demanar al governador que aixecades l'ordre de tancament de dites fàbriques, però el senyor Suárez Inclán hi manifestà que abans de revocar l'ordre volia saber l'opinió dels obrers associats de Sant Feliu y dels patrons. En vista d'això els comissionats pregaron al governador que qu'els volgues rebrer novament a la tarda, que tornarien accompagnats dels patrons.

En quant als altres fets que gratuïtament se m'atribueixen, he de manifestar que no he fet res més que cumplir els acords únamins de la meva Societat encaminats a llegiriam el dret al treball dels nostres consocis, essent, per lo tant, compremetament fals que m'hagi compromès podent a proporcionar personal per la confecció del «Boletín Oficial», entre altres raons per no tenir cap soci para a la nostra Societat, no passant aquesta afirmació d'esser una de tantes xarxes dels nostres adversaris.

Sotmetem totes aquelles elements de jutjament a tots qu'els coneixen per poder jucar la meva conducta, li dono les gracies, senyor director, per la seua inserció, i confiant en que no l'hauré de molestar més, si li ofereix molt atent servidor seu, Joan Planich. — 18 Janer 1910.

Senyor director d'EL POBLE CATALA.

Respectable senyor: Havent visat en la edició del dilluns del seu apreciable diari que's cital meu nom en forma tal que d'ella's desprèn, encara que no's dia perclar, que he obrat indignant a l'acceptar una colocació en l'impremta de «La Campana», li suplico que'm permeti com signar en el mateix els següents extrems: Primer. Que va proporcionarme aquesta colocació va esser un bon amic soci de l'Art d'Imprimir, per indicació d'altres consocis seus, lo qual li trau per part d'ells tot caràcter d'indignitat. Segon. Que mi per part dels operaris de «La Campana», ni per ningú de prop o de lluny interessat en l'assumpte, se m'havia res de cert ni pensaments referent a dita colocació, lo qual dona una idea eloquent de la serietat y els escrits que gasten en aquella casa.

En quant als altres fets que gratuïtament se m'atribueixen, he de manifestar que no he fet res més que cumplir els acords únamins de la meva Societat encaminats a llegiriam el dret al treball dels nostres consocis, essent, per lo tant, compremetament fals que m'hagi compromès podent a proporcionar personal per la confecció del «Boletín Oficial», entre altres raons per no tenir cap soci para a la nostra Societat, no passant aquesta afirmació d'esser una de tantes xarxes dels nostres adversaris.

Sotmetem totes aquelles elements de jutjament a tots qu'els coneixen per poder jucar la meva conducta, li dono les gracies, senyor director, per la seua inserció, i confiant en que no l'hauré de molestar més, si li ofereix molt atent servidor seu, Joan Planich. — 18 Janer 1910.

JUNTA DE REFORMES SOCIALES

En l'última sessió de la Junta local de Reformes Sociales, presidida pel senyor Mir y Miro, s'acorda:

Remetre a la Diputació provincial y a l'Ajuntament, comunicacions oferint la cooperació de la Junta per la realització del projecte de Museu Social y indicant la conveniència de que formin part de la Junta de Govern per l'organització del Museu un vocal obrer y un patró de la Junta provincial y altres tants de la local de Reformes Sociales.

Haver-se enterat de un escrit del fabricant don Josep Blanch, que fa en sa fàbrica unes mesures de seguretat de l'edifici.

Agrair els donatius d'importants llibres pera la Biblioteca Popular, fets pel senyors don Josep Tristany, senyors Henric y Estebà, don Pere Torrella y senyors Salvat y Companya, S. en C.

Trasmetre a l'inspector provincial una denuncia sobre infraccions a diverses fàbriques.

Reclamar a les Companyies de tramvies y de cotxes «La Catalana» y «La Tarraco», copias dels contractes de treball celebrats ab els seus obrers y els Reglaments particulars de cada casa.

Demanar a la Comissió organitzadora del Congrés Nacional de Reformes Sociales de Valencia, els ingressos que s'hagin publicat referents al mateix.

Examinar y arxivjar als efectes de la llei el Reglament de treball de la fàbrica de llits tornejats y cadires de don Pere Casa.

Reiterar al Govern la petició d'amnistia pels presos polítics.

La Societat de l'Art d'Imprimir ens ha

ga l'inserció:

LA VAGA DEL «BOLETÍN OFICIAL».

Ma pesar de todo lo dicho en contrario per el senyor Chacón, dueño de la imprenta donde se confecciona el «Boletín Oficial», aumentado con los desplantes de su doméstico incondicional Narváez, y sostenido por tanto, que no solo

el dret del senyor Suárez Inclán no tendia més que a solucionar (suposant que tendia a solucionar) un conflicte que mes que obrer es de política local, en qual es troben de nuevo la opinió y preses de ningun modo puede este Sindicato dejar passar en el silencio y la indiferència les insidies de burguesies tan deslliagades como el señor Chacón y de domésticos tan incondicionals y aptos, lo mismo para un barriado que para un fregader, como Narváez, y sostened por tanto, que no solo

el dret del senyor Suárez Inclán no tendia més que a solucionar (suposant que tendia a solucionar) un conflicte que mes que obrer es de política local, en qual es troben de nuevo la opinió y preses de ningun modo puede este Sindicato dejar passar en el silencio y la indiferència les insidies de burguesies tan deslliagades como el señor Chacón y de domésticos tan incondicionals y aptos, lo mismo para un barriado que para un fregader, como Narváez, y sostened por tanto, que no solo

el dret del senyor Suárez Inclán no tendia més que a solucionar (suposant que tendia a solucionar) un conflicte que mes que obrer es de política local, en qual es troben de nuevo la opinió y preses de ningun modo puede este Sindicato dejar passar en el silencio y la indiferència les insidies de burguesies tan deslliagades como el señor Chacón y de domésticos tan incondicionals y aptos, lo mismo para un barriado que para un fregader, como Narváez, y sostened por tanto, que no solo

el dret del senyor Suárez Inclán no tendia més que a solucionar (suposant que tendia a solucionar) un conflicte que mes que obrer es de política local, en qual es troben de nuevo la opinió y preses de ningun modo puede este Sindicato dejar passar en el silencio y la indiferència les insidies de burguesies tan deslliagades como el señor Chacón y de domésticos tan incondicionals y aptos, lo mismo para un barriado que para un fregader, como Narváez, y sostened por tanto, que no solo

el dret del senyor Suárez Inclán no tendia més que a solucionar (suposant que tendia a solucionar) un conflicte que mes que obrer es de política local, en qual es troben de nuevo la opinió y preses de ningun modo puede este Sindicato dejar passar en el silencio y la indiferència les insidies de burguesies tan deslliagades como el señor Chacón y de domésticos tan incondicionals y aptos, lo mismo para un barriado que para un fregader, como Narváez, y sostened por tanto, que no solo

el dret del senyor Suárez Inclán no tendia més que a solucionar (suposant que tendia a solucionar) un conflicte que mes que obrer es de política local, en qual es troben de nuevo la opinió y preses de ningun modo puede este Sindicato dejar passar en el silencio y la indiferència les insidies de burguesies tan deslliagades como el señor Chacón y de domésticos tan incondicionals y aptos, lo mismo para un barriado que para un fregader, como Narváez, y sostened por tanto, que no solo

el dret del senyor Suárez Inclán no tendia més que a solucionar (suposant que tendia a solucionar) un conflicte que mes que obrer es de política local, en qual es troben de nuevo la opinió y preses de ningun modo puede este Sindicato dejar passar en el silencio y la indiferència les insidies de burguesies tan deslliagades como el señor Chacón y de domésticos tan incondicionals y aptos, lo mismo para un barriado que para un fregader, como Narváez, y sostened por tanto, que no solo

el dret del senyor Suárez Inclán no tendia més que a solucionar (suposant que tendia a solucionar) un conflicte que mes que obrer es de política local, en qual es troben de nuevo la opinió y preses de ningun modo puede este Sindicato dejar passar en el silencio y la indiferència les insidies de burguesies tan deslliagades como el señor Chacón y de domésticos tan incondicionals y aptos, lo mismo para un barriado que para un fregader, como Narváez, y sostened por tanto, que no solo

el dret del senyor Suárez Inclán no tendia més que a solucionar (suposant que tendia a solucionar) un conflicte que mes que obrer es de política local, en qual es troben de nuevo la opinió y preses de ningun modo puede este Sindicato dejar passar en el silencio y la indiferència les insidies de burguesies tan deslliagades como el señor Chacón y de domésticos tan incondicionals y aptos, lo mismo para un barriado que para un fregader, como Narváez, y sostened por tanto, que no solo

el dret del senyor Suárez Inclán no tendia més que a solucionar (suposant que tendia a solucionar) un conflicte que mes que obrer es de política local, en qual es troben de nuevo la opinió y preses de ningun modo puede este Sindicato dejar passar en el silencio y la indiferència les insidies de burguesies tan deslliagades como el señor Chacón y de domésticos tan incondicionals y aptos, lo mismo para un barriado que para un fregader, como Narváez, y sostened por tanto, que no solo

el dret del senyor Suárez Inclán no tendia més que a solucionar (suposant que tendia a solucionar) un conflicte que mes que obrer es de política local, en qual es troben de nuevo la opinió y preses de ningun modo puede este Sindicato dejar passar en el silencio y la indiferència les insidies de burguesies tan deslliagades como el señor Chacón y de domésticos tan incondicionals y aptos, lo mismo para un barriado que para un fregader, como Narváez, y sostened por tanto, que no solo

el dret del senyor Suárez Inclán no tendia més que a solucionar (suposant que tendia a solucionar) un conflicte que mes que obrer es de política local, en qual es troben de nuevo la opinió y preses de ningun modo puede este Sindicato dejar passar en el silencio y la indiferència les insidies de burguesies tan deslliagades como el señor Chacón y de domésticos tan incondicionals y aptos, lo mismo para un barriado que para un fregader, como Narváez, y sostened por tanto, que no solo

el dret del senyor Suárez Inclán no tendia més que a solucionar (suposant que tendia a solucionar) un conflicte que mes que obrer es de política local, en qual es troben de nuevo la opinió y preses de ningun modo puede este Sindicato dejar passar en el silencio y la indiferència les insidies de burguesies tan deslliagades como el señor Chacón y de domésticos tan incondicionals y aptos, lo mismo para un barriado que para un fregader, como Narváez, y sostened por tanto, que no solo

el dret del senyor Suárez Inclán no tendia més que a solucionar (suposant que tendia a solucionar) un conflicte que mes que obrer es de política local, en qual es troben de nuevo la opinió y preses de ningun modo puede este Sindicato dejar passar en el silencio y la indiferència les insidies de burguesies tan deslliagades como el señor Chacón y de domésticos tan incondicionals y aptos, lo mismo para un barriado que para un fregader, como Narváez, y sostened por tanto, que no solo

el dret del senyor Suárez Inclán no tendia més que a solucionar (suposant que tendia a solucionar) un conflicte que mes que obrer es de política local, en qual es troben de nuevo la opinió y preses de ningun modo puede este Sindicato dejar passar en el silencio y la indiferència les insidies de burguesies tan deslliagades como el señor Chac

PASTILLAS AMARGOS

Són aquests; recordem-nos solament de que sofreixen persecució.

Per això aquesta minoria votarà en contra del dictamen.

Rectificat! El senyor Vallès, atribuït al seixor Coroninas la confessió de què el dictamen es de caràcter polític. En quan a votar sols en pro o en contra del dictamen, no pot ésser, dir, per quan fem això darrer ens declararem contra un sentiment d'humanitat essent això que nosaltres extenem aquest sentiment (rumors).

Rectificat! El senyor Santamaría diu que no's poden consentir habilitats passades de moda. Si sou tant humanitaris diu, ho hauríeu demostrat ja fa temps i no ara volent desvirtuar una festa benèfica de caràcter definit. Si sou humanitaris, a prova-yo. «Obras son amores».

El senyor Coroninas. — Tinc d'acliarir un concepte. Jo he dit que l'esmena presentada podrà obreir un escòptic polític però no que tinguis caràcter polític el dictamen.

Millor hauria estat que vosaltres haguessiu dit: votem contrària dictamen no per esser contraris a la caritat sinó per entendre que aquesta fa sols pera determinats pressos polítics.

Més, això y tot jo us diria: política o no, la caritat se deu a tothom (molt bé).

El senyor Albó diu que la conducta dels regionalistes no es accidental per quan ell a entrada d'hivern procurà que s'apressessin als presos pobres.

El senyor Vallès insisteix en les manifestacions anteriors.

curen y eviten els constipats, tos, ronques, angines, afona, ulceracions catarros, ates, carraspera irritació y pessigolles de la gorgamella, inflamacions de les genives, etcétera. Son les millors y més agradables y les preferides pels metges y malts. Proveutes y us convensem.

FARMACIA DEL DOCTOR AMARGOS, PLASSA DE SANTA AGNA, NÚMERO 9.

Se rebutja l'esmena ab el vot en contra dels regionalistes.

Damunt de la taula SUBVENCIÓS

El senyor Mir y Miró demana que's retiri un dictamen que proposa que s'apliqui a pagar subvencions a centres de ensenyansa algunes partides designades per actes que no s'realisen per no resultar suficient el capital designat pel Consistori en el benvi anterior.

El senyor Coroninas fa l'història de lo sucedut, que en fil d'una errada de compte que feu creure que hi hauria prou diners per pagar les subvencions. Els empleats compareixen ab sos devers y permeten que jo que he estat empleat, dir, la primera vegada que us parlo sigui en defensa dels empleats que compleixen.

Poso en consideració dels regidors els grossos perjudicis que poden ocasionar a les entitats de cultura, recitar el dictamen. Sol's traca de que ab nou aconds deixin sense efecte acords que no s'han complert y que aquells no han de portar cap perjudici a l'Ajuntament.

El senyor Mir, encara que no convenien dir que passa pel dictamen solament la finalitat que té.

Proposicions

LA BANDA

Proposició demandant que se concedeixi la Banda Municipal a la repartició de prims de les escoles italiani que tindrà lloc diumenge vinent en el teatre Eldorado.

LES ESTRENS

Altra proposició demandant que's concedixin estrenes als empleats municipals,

essent el mínim 15 pessetes pels jornalers

y el màxim el 10 per 100 del seu pels que

cobren per mesades. En total se calcula

que importarien les estrenes 80,000 pes-

sets. El senyor Vinaixa presenta una esmena en el sentit de que's empleats de seu menor a 2500 pessetes siguin els únics que cobrin estrenes, repartint entre tots ells, la quantitat calculada per la Comissió d'Hisenda.

La combat el senyor Lacambra y la defensa'l seu autor.

El senyor Lluhi diu que davant del problema se sugeri a la Comissió d'Hisenda la periorització necessària de socialitzar tot referent a aquestes almoines que's fan als empleats. Voliem donar una base jurídica al donatari. Voliem que fos un dret de l'empleat lo que avui es almoina. Però com no hi havia temps pera canalizar el pensament, varem acordar fer lo mateix que cada any.

El senyor Nuñalart diu que a la Comissió d'Hisenda hi haguen desitjos d'accidir a lo de les estrenes, però creguem que no tot arxò que té caràcter precari, tingües caràcter d'un dret social. Precisament si han de parlar d'almoina en pera rebudar aquest caràcter que sembla té l'estrena tal com se dona.

En votació nominal s'aprova l'esmena per 21 vots contra 13.

Explica'l el senyor Tauler.

L'AMISTIA Y LA REOBERTURA DE LES ESCOLES

Firmada pels senyors Santamaría, Figueiras y Lluhi, se presenta una esmena de

manant que l'Ajuntament se dirigeix als Poderes públics demandant una amnistia pels presos pels successos de juliol y la reobertura de les escoles clausurades.

S'aprova l'urgència ab els vots en contra dels regionalistes.

El senyor Albó seguidament combat la proposició diant que es sorri de l'òrbita senyalada als Ajuntaments, entitats purament administratives. L'amnistia, diu, sols poden concedir-la les Corts, no'l Govern, lo qual fa que sigui important la proposició estant aquelles tancades.

Enten que es acre polític demandar la amnistia, per uns presos polítics.

També veu que no es competent l'Ajuntament pera demandar la reobertura de les escoles.

El senyor Santamaría denosta al seixor Albó que l'Ajuntament té el dret de que lo vulgui als Poderes públics.

El senyor Lluhi. — Vuit exposar breument al Consistori els motius perquè he accedit als precs de que firmés la proposició. Jo vui dir el per què estem convainuts que jo hagi usat la paraula alminya, la que demana sigui retirada.

El senyor Lluhi. — No m'incòmoda. Jo demano precisament que tot arxò que té caràcter precari, tingües caràcter d'un dret social. Precisament si han de parlar d'almoina en pera rebudar aquest caràcter que sembla té l'estrena tal com se dona.

Precisament una petició com aquesta ha estat feta per la Diputació, corporació purament administrativa, artificial, creada per error.

Jo vull recordar-vos una citja bíblica. La vara de Moisés tenia dos eixets: era miraculosa en les mans del legislador jueu, y era una serp en les mans dels altres legisladors.

Fem nosaltres que com la vara de Moisés, sigui l'amnistia miraculosa en les nostres mans, donant lliberat a els que sofreixen reixes endintra. No comportem que se torni serp en les mans dels altres.

Ademàs demanem als demés municipis de poblacions industrials que fassin altre tant, pera arribar a conèixer les causes de la crisi econòmica que atava Catalunya y els remeis que cal apurar.

Rectifica'l senyor Nuñalart, diant que la llei es deu fer.

El senyor Santamaría denosta al seixor Albó que l'Ajuntament estaria incapaçaria pera fer cap obra sana, cap obra autònoma. Aquest Ajuntament ab els vots dels regionalistes ha fet una manià de coses benefícies per Barcelona, passant per damunt de la llei que riga de brassos als Ajuntaments.

Ab el criteri restrictiu del Sr. Albó, l'Ajuntament estaria incapaçaria pera fer cap obra sana, cap obra autònoma.

Aquest Ajuntament ha fet una manià de coses benefícies per Barcelona, passant per damunt de la llei que riga de brassos als Ajuntaments.

Jo vull recordar-vos una citja bíblica. La vara de Moisés tenia dos eixets: era miraculosa en les mans del legislador jueu, y era una serp en les mans dels altres legisladors.

Fem nosaltres que com la vara de Moisés, sigui l'amnistia miraculosa en les nostres mans, donant lliberat a els que sofreixen reixes endintra. No comportem que se torni serp en les mans dels altres.

Ademàs demanem als demés municipis de poblacions industrials que fassin altre tant, pera arribar a conèixer les causes de la crisi econòmica que atava Catalunya y els remeis que cal apurar.

Rectifica'l senyor Nuñalart, diant que la llei es deu fer.

El senyor Santamaría denosta al seixor Albó que l'Ajuntament estaria incapaçaria pera fer cap obra sana, cap obra autònoma.

Aquest Ajuntament ha fet una manià de coses benefícies per Barcelona, passant per damunt de la llei que riga de brassos als Ajuntaments.

Ab el criteri restrictiu del Sr. Albó, l'Ajuntament estaria incapaçaria pera fer cap obra sana, cap obra autònoma.

Aquest Ajuntament ha fet una manià de coses benefícies per Barcelona, passant per damunt de la llei que riga de brassos als Ajuntaments.

Jo vull recordar-vos una citja bíblica. La vara de Moisés tenia dos eixets: era miraculosa en les mans del legislador jueu, y era una serp en les mans dels altres legisladors.

Fem nosaltres que com la vara de Moisés, sigui l'amnistia miraculosa en les nostres mans, donant lliberat a els que sofreixen reixes endintra. No comportem que se torni serp en les mans dels altres.

Ademàs demanem als demés municipis de poblacions industrials que fassin altre tant, pera arribar a conèixer les causes de la crisi econòmica que atava Catalunya y els remeis que cal apurar.

Rectifica'l senyor Nuñalart, diant que la llei es deu fer.

El senyor Santamaría denosta al seixor Albó que l'Ajuntament estaria incapaçaria pera fer cap obra sana, cap obra autònoma.

Aquest Ajuntament ha fet una manià de coses benefícies per Barcelona, passant per damunt de la llei que riga de brassos als Ajuntaments.

Ab el criteri restrictiu del Sr. Albó, l'Ajuntament estaria incapaçaria pera fer cap obra sana, cap obra autònoma.

Aquest Ajuntament ha fet una manià de coses benefícies per Barcelona, passant per damunt de la llei que riga de brassos als Ajuntaments.

Jo vull recordar-vos una citja bíblica. La vara de Moisés tenia dos eixets: era miraculosa en les mans del legislador jueu, y era una serp en les mans dels altres legisladors.

Fem nosaltres que com la vara de Moisés, sigui l'amnistia miraculosa en les nostres mans, donant lliberat a els que sofreixen reixes endintra. No comportem que se torni serp en les mans dels altres.

Ademàs demanem als demés municipis de poblacions industrials que fassin altre tant, pera arribar a conèixer les causes de la crisi econòmica que atava Catalunya y els remeis que cal apurar.

Rectifica'l senyor Nuñalart, diant que la llei es deu fer.

El senyor Santamaría denosta al seixor Albó que l'Ajuntament estaria incapaçaria pera fer cap obra sana, cap obra autònoma.

Aquest Ajuntament ha fet una manià de coses benefícies per Barcelona, passant per damunt de la llei que riga de brassos als Ajuntaments.

Ab el criteri restrictiu del Sr. Albó, l'Ajuntament estaria incapaçaria pera fer cap obra sana, cap obra autònoma.

Aquest Ajuntament ha fet una manià de coses benefícies per Barcelona, passant per damunt de la llei que riga de brassos als Ajuntaments.

Jo vull recordar-vos una citja bíblica. La vara de Moisés tenia dos eixets: era miraculosa en les mans del legislador jueu, y era una serp en les mans dels altres legisladors.

Fem nosaltres que com la vara de Moisés, sigui l'amnistia miraculosa en les nostres mans, donant lliberat a els que sofreixen reixes endintra. No comportem que se torni serp en les mans dels altres.

Ademàs demanem als demés municipis de poblacions industrials que fassin altre tant, pera arribar a conèixer les causes de la crisi econòmica que atava Catalunya y els remeis que cal apurar.

Rectifica'l senyor Nuñalart, diant que la llei es deu fer.

El senyor Santamaría denosta al seixor Albó que l'Ajuntament estaria incapaçaria pera fer cap obra sana, cap obra autònoma.

Aquest Ajuntament ha fet una manià de coses benefícies per Barcelona, passant per damunt de la llei que riga de brassos als Ajuntaments.

Ab el criteri restrictiu del Sr. Albó, l'Ajuntament estaria incapaçaria pera fer cap obra sana, cap obra autònoma.

Aquest Ajuntament ha fet una manià de coses benefícies per Barcelona, passant per damunt de la llei que riga de brassos als Ajuntaments.

Jo vull recordar-vos una citja bíblica. La vara de Moisés tenia dos eixets: era miraculosa en les mans del legislador jueu, y era una serp en les mans dels altres legisladors.

Fem nosaltres que com la vara de Moisés, sigui l'amnistia miraculosa en les nostres mans, donant lliberat a els que sofreixen reixes endintra. No comportem que se torni serp en les mans dels altres.

Ademàs demanem als demés municipis de poblacions industrials que fassin altre tant, pera arribar a conèixer les causes de la crisi econòmica que atava Catalunya y els remeis que cal apurar.

Rectifica'l senyor Nuñalart, diant que la llei es deu fer.

El senyor Santamaría denosta al seixor Albó que l'Ajuntament estaria incapaçaria pera fer cap obra sana, cap obra autònoma.

Aquest Ajuntament ha fet una manià de coses benefícies per Barcelona, passant per damunt de la llei que riga de brassos als Ajuntaments.

Ab el criteri restrictiu del Sr. Albó, l'Ajuntament estaria incapaçaria pera fer cap obra sana, cap obra autònoma.

Aquest Ajuntament ha fet una manià de coses benefícies per Barcelona, passant per damunt de la llei que riga de brassos als Ajuntaments.

Jo vull recordar-vos una citja bíblica. La vara de Moisés tenia dos eixets: era miraculosa en les mans del legislador jueu, y era una serp en les mans dels altres legisladors.

Fem nosaltres que com la vara de Moisés, sigui l'amnistia miraculosa en les nostres mans, donant lliberat a els que sofreixen reixes endintra. No comportem que se torni serp en les mans dels altres.

Ademàs demanem als demés municipis de poblacions industrials que fassin altre tant, pera arribar a conèixer les causes de la crisi econòmica que atava Catalunya y els remeis que cal apurar.

Rectifica'l senyor Nuñalart, diant que la llei es deu fer.

El senyor Santamaría denosta al seixor Albó que l'Ajuntament estaria incapaçaria pera fer cap obra sana, cap obra autònoma.

Aquest Ajuntament ha fet una manià de coses benefícies per Barcelona, passant per damunt de la llei que riga de brassos als Ajuntaments.

Ab el criteri restrictiu del Sr. Albó, l'Ajuntament estaria incapaçaria pera fer cap obra sana, cap obra autònoma.

Aquest Ajuntament ha fet una manià de coses benefícies per Barcelona, passant per damunt de la llei que riga de brassos als Ajuntaments.

Jo vull recordar-vos una citja bíblica. La vara de Moisés tenia dos eixets: era miraculosa en les mans del legislador jueu, y era una serp en les mans dels altres legisladors.

Fem nosaltres que com la vara de Moisés, sigui l'amnistia miraculosa en les

UNA CIRCULAR

Hem rebut la següent circular, la publicació de la qual ens ha vingut presentada:

LA PRENSA LIBRE. — Las escuelas lúdicas no corren peligro; las autorizan la Constitución, los decretos de Instrucción pública y la interpretación dada á una y á otras por liberales y por conservadores.

Hoy, sin embargo, atravesan grave crisis, y para ponerlas á salvo de todo atropello, esta Asociación ha resuelto celebrar un Congreso en Madrid, en el día y hora que oportunamente se señalará.

Tendrán derecho á asistir á él, por si ó por medio de un delegado, las maestras y los maestros lúdicos, y un representante de las Asociaciones que las sostienen y de las entidades que las consideren convenientes.

En este Congreso se deliberará sobre los siguientes puntos:

1.º Definición de la Escuela lúdica.

2.º Esas podrán someterlas á un mismo plan de enseñanza?

3.º Medios para propagar su constitución.

4.º Forma de ponerlas á cubierto de toda exalimentación del poder público.

También podrá deliberarse sobre toda cuestión que pantece cualquier congresista.

La reunión del Congreso no pasará de tres días.

Cuantos tengan derecho á asistir, con arreglo á las indicaciones antes transcritas y estuvieren en ello conforme, lo comunicarán por escrito á la secretaría de la «Prensa Libre», Pozas, 16, principal, Madrid, 11 enero 1910.—Miguel Morató, presidente; Nicéforo Casarrubias, secretario.

La crisi de les fustes

La Comissió catalana de fabricants de envasos que's reunió a Madrid la formaven els senyors Basch, Alter y Robert, juntantse allí amb els comissionats de Valencia, senyors Paris y Guardiola; el de Galicia, senyor Trigo; el de la regió manxega y castellana, senyor Fernández, ademés de la Comissió forestal catalana, composta dels senyors Pujol, Ros y Pardo.

El director general de Duanes disposà a darrera hora que fossin quatre per part dels delegats encarregats de la discussió, y se nombren, en representació de la producció nacional, als senyors Bosch, Trigo, Guardiola y Fernández, essent els seus contrincants els senyors Irazo, Puchol, Domènech y Paris.

El director general volia conèixer si la sola producció nacional oferia inconvenients a l'exportació, pera concertar entre tots una fórmula que resolgués el conflicte.

A tot, primerament se discutiren alguns extrems de la R. O. del 20 d'octubre de 1899, entrant en desacord el concepte de «caixa desarmada», doncs mentrels els exportadors defensaven que nos entesa per tal la post de fusta, els fabricants, inspirats en l'espiritu i lletra de l'esmentada R. O., entendien que les facilitats oferides per reduir el volum de la caixa, desarmanta, no podien de cap manera aplicar-se a les fustes encara que's destinessin a armari caixes.

Tampoc s'arribà a un acord en la modificació pretesa per part dels exportadors del precepte clar y nit de la R. O., pel que les pesses components de cada envas esdeuen formar un sol feix, pera evitar el frau, possible embalatge en una altra forma.

Dita oficina fou oberta al públic el dia 11 d'octubre darrer, y d'ensà de dita data fins el dia 15 del que són, han anat a la mateixa demanant esser informades 923 persones, distribuïdes así per nacionalitats: espanyols, 770; francesos, 78; anglesos, 25; italians, 15; alemanys, 14; russos, 4; cubans, 2; mexicans, 2; holandesos, 2; colombians, 2; nordamericanos, 2; horionquens, 2; austriacs, 1; finlandesos, 1; brasiliens, 1, y noruecs, 1.

Les informacions, en general, són de orientació, sortides de vapors, corrents, trens, etc., etc., essent d'un resultat ben positiu pera'l bon nom de Barcelona els facilitats a extrangers que tenen la ven-

mateixos envasos desarmats pern necessaris ni favorit a l'exportació, plantejaren la pàfesió en els termes de que la producció nacional era en totes èpoques més que suficient, sobrada, però les necessitats naturals y extraordinaries de la exportació y quel preu dels envasos extrangers no era menor per classe ni més beneficis que'l de producció nacional, a lo qual bagueren necessàriament d'assentir, confessant sia conformitat davant les irrebutables proves que a la vista s'ofereixen.

Iniciat pels exportadors el temor de que prohibida la lluita entrada dels envasos estrangers, la producció nacional, en moment donat, pogués exigir preus elevats per als mateixos, els fabricants proposaren pera desvançarlos, a pesar de què dret aranzelari ja ho ofereix automàticament, que'l senyor director general nomenà una comissió tècnica que fixi el preu màxim d'aquests envasos, rebassat el qual pogués entrar ab excepció de preus d'ells pera enterarlos de les condicions y de talla pera dites carrees.

Accordats per complet els exportadors, que per propria confesió quedava per sentat que la exportació no disminuia ab la producció nacional dels envasos necessaris y que els preus eren iguals als estrangers, feren l'últim esforz proposant se acceptés la entrada dels de procedencia portuguesa, lo qual no fou acceptat ni pels comissionats ni per la Direcció general.

Conduïts an aquest terreny, presentaren sa última proposició, de que interessant per una fàbrica portuguesa era necessària l'introducció dels envasos que aquella produïa, de lo contrari sofriren lesions els capitals de procedencia espanyola en ella invertits.

Havent lograt ab lo exposat els representants de la fabricació aclarar davant de la Direcció general els conceptes que li eren necessaris y havent obtingut la presència de dit funcionari confessions preciosas que deixaven al descobert nota la trama que baix el nom d'interesses de la exportació s'encobria, en perjudici y ruina de la producció nacional, solicitaren se dongués per acabada la discussió, segur de què els elements en ella aportats eren més que suficients pera que's dongués solució satisfactoria als interessos de la producció espanyola.

Aquest es el terreny en què's troba actualment tan important assumpte, y per més que en diferents visites als centres oficials s'ha pogut comprovar que sembla justa la causa de la producció, no ha deixat tampoc de traslluirse que serà prècis contrarrestar certes influències que treballen activament pera quèls concepcions de la R. O. del 20 d'octubre de 1899 continúin interpretantse en sentit ample com fins al present, en competes del resultiu que clarament ofereix la seva llitra y esperit.

Interessa, doncs, pera evitar tan injustificada pretensió, un nou esforz, que no devem escatimar baix cap concepte, ja que la resolució serà press aviat.

DE L'AJUNTAMENT

El servei d'informació

La oficina municipal de Informació va carregar de la guarda urbana, que's va establir als baixos de Casa la Cautat, es una prova de quèl públic sab aprofitar-se de les facilitats que li ofereixen nostres Corporacions oficials.

Dita oficina fou oberta al públic el dia 11 d'octubre darrer, y d'ensà de dita data fins el dia 15 del que són, han anat a la mateixa demanant esser informades 923 persones, distribuïdes así per nacionalitats: espanyols, 770; francesos, 78; anglesos, 25; italians, 15; alemanys, 14;

russos, 4; cubans, 2; mexicans, 2; holandesos, 2; colombians, 2; nordamericanos, 2; horionquens, 2; austriacs, 1; finlandesos, 1; brasiliens, 1, y noruecs, 1.

Les informacions, en general, són de orientació, sortides de vapors, corrents, trens, etc., etc., essent d'un resultat ben positiu pera'l bon nom de Barcelona els facilitats a extrangers que tenen la ven-

tajat d'estar informatos generalment en el mateix idioma llur.

Dita oficina està oberta desde les vuit del matí a les vuit del vespre de tots els dies, inclos els festius, essent totes les informacions absolutament gratuïtes.

Aprofitem aquesta oportunitat per felicitar al quefe de la guarda urbana, nostre digníssim amic don Manuel Ribé, a qui's deu la bona organització de dita oficina.

mateixos envasos desarmats pern necessaris ni favorit a l'exportació, plantejaren la pàfesió en els termes de que la producció nacional era en totes èpoques més que suficient, sobrada, però les necessitats naturals y extraordinaries de la exportació y quel preu dels envasos extrangers no era menor per classe ni més beneficis que'l de producció nacional, a lo qual bagueren necessàriamente d'assentir, confessant sia conformitat davant les irrebutables proves que a la vista s'ofereixen.

Iniciat pels exportadors el temor de que prohibida la lluita entrada dels envasos estrangers, la producció nacional, en moment donat, pogués exigir preus elevats per als mateixos, els fabricants proposaren pera desvançarlos, a pesar de què dret aranzelari ja ho ofereix automàticament, que'l senyor director general nomenà una comissió tècnica que fixi el preu màxim d'aquests envasos, rebassat el qual pogués entrar ab excepció de preus d'ells pera enterarlos de les condicions y de talla pera dites carrees.

Accordats per complet els exportadors, que per propria confesió quedava per sentat que la exportació no disminuia ab la producció nacional dels envasos necessaris y que els preus eren iguals als estrangers, feren l'últim esforz proposant se acceptés la entrada dels de procedencia portuguesa, lo qual no fou acceptat ni pels comissionats ni per la Direcció general.

Conduïts an aquest terreny, presentaren sa última proposició, de que interessant per una fàbrica portuguesa era necessària l'introducció dels envasos que aquella produïa, de lo contrari sofriren lesions els capitals de procedencia espanyola en ella invertits.

Havent lograt ab lo exposat els representants de la fabricació aclarar davant de la Direcció general els conceptes que li eren necessaris y havent obtingut la presència de dit funcionari confessions preciosas que deixaven al descobert nota la trama que baix el nom d'interesses de la exportació s'encobria, en perjudici y ruina de la producció nacional, solicitaren se dongués per acabada la discussió, segur de què els elements en ella aportats eren més que suficients pera que's dongués solució satisfactoria als interessos de la producció espanyola.

Aquest es el terreny en què's troba actualment tan important assumpte, y per més que en diferents visites als centres oficials s'ha pogut comprovar que sembla justa la causa de la producció, no ha deixat tampoc de traslluirse que serà prècis contrarrestar certes influències que treballen activament pera quèls concepcions de la R. O. del 20 d'octubre de 1899 continúin interpretantse en sentit ample com fins al present, en competes del resultiu que clarament ofereix la seva llitra y esperit.

Interessa, doncs, pera evitar tan injustificada pretensió, un nou esforz, que no devem escatimar baix cap concepte, ja que la resolució serà press aviat.

Tots els dies, a les vuit del vespre de tots els dies, inclos els festius, essent totes les informacions absolutament gratuïtes.

Aprofitem aquesta oportunitat per felicitar al quefe de la guarda urbana, nostre digníssim amic don Manuel Ribé, a qui's deu la bona organització de dita oficina.

mateixos envasos desarmats pern necessaris ni favorit a l'exportació, plantejaren la pàfesió en els termes de que la producció nacional era en totes èpoques més que suficiente, sobrada, però les necessitats naturals y extraordinaries de la exportació y quel preu dels envasos extrangers no era menor per classe ni més beneficis que'l de producció nacional, a lo qual bagueren necessàriamente d'assentir, confessant sia conformitat davant les irrebutables proves que a la vista s'ofereixen.

Iniciat pels exportadors el temor de que prohibida la lluita entrada dels envasos estrangers, la producció nacional, en moment donat, pogués exigir preus elevats per als mateixos, els fabricants proposaren pera desvançarlos, a pesar de què dret aranzelari ja ho ofereix automàticament, que'l senyor director general nomenà una comissió tècnica que fixi el preu màxim d'aquests envasos, rebassat el qual pogués entrar ab excepció de preus d'ells pera enterarlos de les condicions y de talla pera dites carrees.

Accordats per complet els exportadors, que per propria confesió quedava per sentat que la exportació no disminuia ab la producció nacional dels envasos necessaris y que els preus eren iguals als estrangers, feren l'últim esforz proposant se acceptés la entrada dels de procedencia portuguesa, lo qual no fou acceptat ni pels comissionats ni per la Direcció general.

Conduïts an aquest terreny, presentaren sa última proposició, de que interessant per una fàbrica portuguesa era necessària l'introducció dels envasos que aquella produïa, de lo contrari sofriren lesions els capitals de procedencia espanyola en ella invertits.

Havent lograt ab lo exposat els representants de la fabricació aclarar davant de la Direcció general els conceptes que li eren necessaris y havent obtingut la presència de dit funcionari confessions preciosas que deixaven al descobert nota la trama que baix el nom d'interesses de la exportació s'encobria, en perjudici y ruina de la producció nacional, solicitaren se dongués per acabada la discussió, segur de què els elements en ella aportats eren més que suficients pera que's dongués solució satisfactoria als interessos de la producció espanyola.

Aquest es el terreny en què's troba actualment tan important assumpte, y per més que en diferents visites als centres oficials s'ha pogut comprovar que sembla justa la causa de la producció, no ha deixat tampoc de traslluirse que serà prècis contrarrestar certes influències que treballen activament pera quèls concepcions de la R. O. del 20 d'octubre de 1899 continúin interpretantse en sentit ample com fins al present, en competes del resultiu que clarament ofereix la seva llitra y esperit.

Interessa, doncs, pera evitar tan injustificada pretensió, un nou esforz, que no devem escatimar baix cap concepte, ja que la resolució serà press aviat.

Tots els dies, a les vuit del vespre de tots els dies, inclos els festius, essent totes les informacions absolutamente gratuïtes.

Aprofitem aquesta oportunitat per felicitar al quefe de la guarda urbana, nostre digníssim amic don Manuel Ribé, a qui's deu la bona organització de dita oficina.

mateixos envasos desarmats pern necessaris ni favorit a l'exportació, plantejaren la pàfesió en els termes de que la producció nacional era en totes èpoques més que suficiente, sobrada, però les necessitats naturals y extraordinaries de la exportació y quel preu dels envasos extrangers no era menor per classe ni més beneficis que'l de producció nacional, a lo qual bagueren necessàriamente d'assentir, confessant sia conformitat davant les irrebutables proves que a la vista s'ofereixen.

Iniciat pels exportadors el temor de que prohibida la lluita entrada dels envasos estrangers, la producció nacional, en moment donat, pogués exigir preus elevats per als mateixos, els fabricants proposaren pera desvançarlos, a pesar de què dret aranzelari ja ho ofereix automàticament, que'l senyor director general nomenà una comissió tècnica que fixi el preu màxim d'aquests envasos, rebassat el qual pogués entrar ab excepció de preus d'ells pera enterarlos de les condicions y de talla pera dites carrees.

Accordats per complet els exportadors, que per propria confesió quedava per sentat que la exportació no disminuia ab la producció nacional dels envasos necessaris y que els preus eren iguals als estrangers, feren l'últim esforz proposant se acceptés la entrada dels de procedencia portuguesa, lo qual no fou acceptat ni pels comissionats ni per la Direcció general.

Conduïts an aquest terreny, presentaren sa última proposició, de que interessant per una fàbrica portuguesa era necessària l'introducció dels envasos que aquella produïa, de lo contrari sofriren lesions els capitals de procedencia espanyola en ella invertits.

Havent lograt ab lo exposat els representants de la fabricació aclarar davant de la Direcció general els conceptes que li eren necessaris y havent obtingut la presència de dit funcionari confessions preciosas que deixaven al descobert nota la trama que baix el nom d'interesses de la exportació s'encobria, en perjudici y ruina de la producció nacional, solicitaren se dongués per acabada la discussió, segur de què els elements en ella aportats eren més que suficients pera que's dongués solució satisfactoria als interessos de la producció espanyola.

Aquest es el terreny en què's troba actualment tan important assumpte, y per més que en diferents visites als centres oficials s'ha pogut comprovar que sembla justa la causa de la producció, no ha deixat tampoc de traslluirse que serà prècis contrarrestar certes influències que treballen activament pera quèls concepcions de la R. O. del 20 d'octubre de 1899 continúin interpretantse en sentit ample com fins al present, en competes del resultiu que clarament ofereix la seva llitra y esperit.

Interessa, doncs, pera evitar tan injustificada pretensió, un nou esforz, que no devem escatimar baix cap concepte, ja que la resolució serà press aviat.

Tots els dies, a les vuit del vespre de tots els dies, inclos els festius, essent totes les informacions absolutamente gratuïtes.

Aprofitem aquesta oportunitat per felicitar al quefe de la guarda urbana, nostre digníssim amic don Manuel Ribé, a qui's deu la bona organització de dita oficina.

mateixos envasos desarmats pern necessaris ni favorit a l'exportació, plantejaren la pàfesió en els termes de que la producció nacional era en totes èpoques més que suficiente, sobrada, però les necessitats naturals y extraordinaries de la exportació y quel preu dels envasos extrangers no era menor per classe ni més beneficis que'l de producció nacional, a lo qual bagueren necessàriamente d'assentir, confessant sia conformitat davant les irrebutables proves que a la vista s'ofereixen.

Iniciat pels exportadors el temor de que prohibida la lluita entrada dels envasos estrangers, la producció nacional, en moment donat, pogués exigir preus elevats per als mateixos, els fabricants proposaren pera desvançarlos, a pesar de què dret aranzelari ja ho ofereix automàticament, que'l senyor director general nomenà una comissió tècnica que fixi el preu màxim d'aquests envasos, rebassat el qual pogués entrar ab excepció de preus d'ells pera enterarlos de les condicions y de talla pera dites carrees.

Accordats per complet els exportadors, que per propria confesió quedava per sentat